

Genopsæt straks Vordingborgs egnsteaters brægende får og livefødsel

Egnsteatret Cantabile 2 leverer i en stilfærdig teatersal på Vordingborg Gymnasium et storslået og dybt bevægende drama med lokale aktører om det moderne menneskes eksistentielle yderpunkter – inklusive brægende får, livefødsel og sorgterapi. Forestillingen kalder på genopsætning snarest!

TEATERKRITIK
Af Nanna Goul

Der er en omvendt skønhed i at rage rundt i mørket og lede efter Vordingborg Teater som et stort og oplyst slot, for så – efter gennemøgning af den tilstødende lokale svømmehal og idrætshaller – endelig at finde teatersalen som en del af et helt almindeligt og ganske upåfaldende gymnasium.

Det føles næsten som et slags scenekunstnerisk varsel af en slags: at indgangen til teatergruppen Cantabile 2's jubilæumsforestilling, *Guds lam*, æstetisk set ikke må være for spektakulær – for at

publikum helt kan indoptage den gave ud over det sædvanlige, som *Guds lam* er.

For det er vitterligt en gave! En gave, der handler om det ganske enestående ved det helt almindelige menneskeliv.

Bevægende overflyvning

Lad det være sagt med det samme. Cantabile 2, Vordingborgs egnsteater gennem 30 år, har med *Guds lam* lavet en vanvittig stærk og følelsesladet forestilling, det er svært ikke at fælde tårer over.

Der findes både fryserskuffer og sprinklere i mig, men denne aften var der fuld skrue på varme- og vandsystemet, jeg tudede fra start til slut, det var lidt vold-

somt for både mig og min ledsager. Men sådan er det måske bare, når man sidder i Vordingborg Teaters ukunstlede rum og bliver udsat for en række lokale menneskers heftige fortællinger fra livet på jorden. Inklusive hund og levende, brægende får, selvfølgelig, der løbende får sanserne til at tvivle på, hvilket rum man egentligt befinder sig i.

Fornemmelsen svarer lidt til den overflyvning af menneskelivet, som man oplevede i Wim Wenders film *Himlen over Berlin*. Ved hjælp af englens blik i den film blev det menneskelige, især det tragiske, knivskarpt fremkaldt med en særlig varmgødet bevægelse – netop fordi det blev set udefra. Det er den samme følelse og oplevelse, jeg har med *Guds lam*.

Altertavlen i Gent

Cantabile 2 er kendt for sine *human specific performances*, som de kalder det, hvor de inddrager lokale mennesker (og dyr) i deres forestillinger på en måde, hvor de ikke spiller skuespil, men agerer som sig selv. Således også i *Guds lam*, hvor en række lokale beboere

i og omkring Vordingborg spiller sig selv og ikke mindst moderne versioner og fortolkninger af den kristne kirkes mest berømte skikkelser.

Guds lam – med undertitlen *Alt det vi elsker, alt det vi frygter* – er en lokalt forankret forestilling, der er inspireret af den belgiske forestilling *Lam Gods* fra 2018 – skabt af den belgiske instruktør Milo Rau.

I den belgiske by Gent findes en af kunsthistoriens mest berømmede altertavler – Altertavlen i Gent fra det 15. århundrede – malet af de to van Eyck-brødre. Til dette

storslåede oliemaleri i mange dele stod en række lokale borgere i Gent model, og den belgiske instruktør Milo Rau baserede sin forestilling på samme princip. Han fik en række lokale nulevende Gent-borgere til at give en moderne fortolkning af de store klassiske figurer og ikke mindst det, de symboliserer, gennem afgørende begivenheder i deres personlige eget liv.

Ukulele-Gud

Samme princip gør sig derfor også gældende for Vordingborg-versionen 2.0 af den himmelske forsamling på jord. Cantabile 2 har lagt et kæmpe opsøgende arbejde i at finde lokale skikkelser, der på bedste vis kan illustrere og fortælle det moderne menneskes historie ud fra den kristne, kulturhistoriske fortælling.

For det er sådan set det, *Guds lam* er: en forestilling, der i en slags skabelsesberetning fremmaner de afgørende og eksistentialistiske yderpunkter ved det at være et moderne menneske. Vi hører og ser på mennesker – ved at de fortæller deres historier – gennem ord

”

Det er en vanvittig stærk og følelsesladet forestilling, det er svært ikke at fælde tårer over

I 'Guds lam' møder vi Danmarks største fåreavler, der tumler rundt med sine dejligt duftende får, som den imødekommende fårehyrde, der gerne barberer et får på scenen, mens der på skærmen bag ofres endnu et får, så blodet sprøjter og dyret skælver.

Foto: Per Rasmussen

og sang. En stor gruppe af børn spiller rollerne som engle – hvem ellers – og synger deres sære sange om Gud, Adam og Eva på Halfdans Rasmussens melodi »Noget om helte«. Og nej, ikke et øje er tørt. Men sentimentalt blive det aldrig, højst sådan lidt følelsesmæssigt intenst – og det er i orden – sådan er det jo.

Hvis vi ser nærmere på altertavlen – og dens moderne repræsentationer – har vi Gud eller Jesus repræsenteret af den såkaldte Ukulele-Gud fra Nyråd (han må spille virkelig godt).

Vi har en moderne Jomfru Maria, der har mistet sin søn til Isis og døde under et amerikansk droneangreb. Den afdøde søn spiller en af rollerne som den moderne korsfarer, ligesom ægteparret, der er flygtet fra Syrien og fortæller om deres vanvittige mareridt af en tur til Danmark med deres børn, spiller rollen som de landflygtige.

Vi møder Danmarks største fåreavler, der tumler rundt med sine dejligt duftende får, som den imødekommende fårehyrde, der gerne barberer et får på scenen, mens der på skærmen bag ofres endnu et får, så blodet sprøjter og dyret skælver.

Adam drømmer om Adam

Vi møder også den moderne Adam og Eva, der studerer sammen i København og drømmer om at finde kærligheden – dog ikke hos hinanden.

Den moderne Eva synes, at slangen i Paradis hele tiden lokker hende til at finde de forkerte, kriminelle kærestes, og den moderne Adam, ja, han drømmer selv om en Adam.

Sidst men ikke mindst møder vi moderen, der fortalte om sin store kærlighed til alle sine børn – med sin just nyfødte på armen. Dette lige efter, at publikum på storskærm havde overværet hendes fødsel (i badekar) på video.

Det hele er så heftigt, og ganske, ganske vådt, men I guder, hvor er det godt! Ingen bør snydes for denne autentisk duftende og sært smukke forestilling, som bør opsættes på andre landsscener snarest muligt!

nag@information.dk

'Guds lam'. Oprindeligt koncept: Milo Rau. Instruktion: Nullo Facchini. Performere: Siri Facchini Haff og Claudio Morales. Alverdens lokale medvirkende. Kunne opleves på Vordingborg Teater i alt for kort tid, den 24.-26. januar

Pianisten tilførte musikken en x-faktor, der viste, at Mendelssohn er en af de største

Søsterparret Baiba og Lauma Skride kom med dygtige musikere og gjorde Mendelssohns ungdomsværker levende for publikum

MUSIKKRITIK

Af Camilla Marie Dahlgreen

Det er ikke altid, at man glæder sig til at skulle til koncert. Eller at man med særlig stor sikkerhed kan forvente, at man ikke kommer til at kede sig på et eller andet tidspunkt, hvis ikke halvdelen af tiden.

Programmer har det med at være lange og pligttopfyldende, og tit er man allerede mæt efter første halvdel, eller tænker efter anden halvdel, hvorfor vi ikke bare kunne være gået lige til dén og have sprunget første over.

Men sidste uge kunne man på Louisiana få en luksusbehandling i form af stjernedygtige musikere, der nøjedes med at koncentrere sig om to opusnumre og én komponist. I et rent Mendelssohn-program kunne man møde den lettiske violiniststjerne Baiba Skride og hendes søster Lauma Skride i deres kvartetformation med de to franske musikere bratschisten Lise Berthaud og cellisten Victor Julien-Laferrrière.

Alt for virtuos

En koncert med et rent Mendelssohn-program hører til sjældenhederne, men det er en stærk idé. For man skal bruge tid på at leve sig ind i dette utroligt rige univers.

Mendelssohns musik er spækket med ideer i et endeløst flow, med tætforde temaer og melodier, alt sammen fra en skuffe tilsyneladende uden bund. Det er rigt som barokmusik og yndigt og smægtende som romantisk musik. Problemet – hvis der er noget – kunne være, at øret næsten ikke kan opfange al rigdommen, eller at musikken er så klart en virtu-

os formulering af en tradition, at man måske skal være godt inde i traditionen for at værdsætte det, og at man ikke får hjælp af det personlige drama til at lade sig føre med.

Lidt pædagogisk anstrengt kunne man sige, at hans musik muligvis mangler en vis x-faktor for nogles ører. Som troende traditionalist konciperede Mendelssohn den klassiske tradition mere, end han gjorde sig personligt bemærket.

Han var hverken gal eller ulykkeligt forelsket eller led af nogen personlighedsforandrende køns sygdomme, var tilsyneladende ikke skabsnogetsomhelst eller gik til excesser med noget som helst, men var ud over at være et musikalsk vidunderbarn et almindeligt dannet menneske, der studerede på Humboldt Universitæt og malede akvareller og i øvrigt viede sit liv til musikken.

Det mest eksotiske ved Mendelssohn er manglen på problemer. Det flyder simpelthen, og spørgsmålet er egentlig bare, om man kan følge med. Det var også temaet ved kammerkoncerten på Louisiana.

Ungdomsfest

Første programpunkt var klaverkvartetten i H-mol opus 3, der ligesom den efterfølgende sekstet er fra Mendelssohns ungdomsår, da han var henholdsvis 16 og 15. Det er en fest, der er i gang fra begyndelsen og med noget at lave i alle stemmer.

Den karakteristiske tætvevede tekstur i kvartetens første sats, hvor motiverne flettes og flettes, blev understreget af en egal dynamik i stemmerne, hvor også

klaveret lagde sig ind med et let strøg, kunne man næsten have lyst til at sige.

Baiba Skride og Lise Berthaud på bratschen var fuldt synkroniserede og i samme arbejdsgear, mens cellisten Victor Julien-Laferrrière snød sig til et kort indslag af poesi. Som eneste pause mellem værkets tre allegrosatser lagde andantesatsen sig til ro i sin fulde Beatles-agtige melodiositet, men ellers gik det bare hurtigt.

Og også for hurtigt, for klaveret i hvert fald, der med alle sine *sortendedele*, som det hedder, når der bare er mange noder, der skal fyres af i sekundet, var lige ved ikke at nå det. Men det gjorde det ikke mindre spændende, og Lauma Skride tabte ikke sin koncentration et øjeblik eller lod det skorte på kampmod.

Til andet programpunkt, sekstetten i D-dur opus 110, fik kvartetten assistance af en ekstra bratschist, Laurent Marfaing, og kontrabassisten Matthew McDonald. Sådan helt heteroplast, så ændrede billedet sig til at være tre mænd mod tre kvinder og med en større dosis maskulin afslappethed end i kvartetten, og her kom der faktisk virkelig gang i festen, og tempoet gik i hvert fald ikke ned.

Kontrabassen skred i kampens hede lidt på gulvet, og ekstrabratschen kiggede smilende over skulderen, og nodevender og pianist var ikke helt enige om nodevendingen, og Lauma måtte flere gange baske til siderne med en hurtig venstre bjørnelap for at få dem til at stå, og spændingen og underholdningen steg generelt.

Jeg kunne godt have savnet større elasticitet især mellem tempoerne og kunne også have øn-

sket mig adagioen endnu mere elegisk, men selv her stod rytmisk stringens over alt andet. Men overordnet holdt jeg også af den kunstneriske beslutning om at stå last og brast og at imitere den ubændige energi, som musikken er skrevet på.

Og selv om Lauma Skride havde en enorm opgave ved klaveret, og selv om hun ikke nåede alle sortendedele, så var hun måske den, der i sin koncentration, kampånd og sympatiske musikalitet tilførte musikken den lille x-faktor, der faktisk overbeviste om, at Mendelssohn er en af de største.

Alt i alt var det jo i al sin kortshed et stort program. Sekstetter med musikere af så høj karat er ikke hverdagskost. Men gid det var. Så ville musikhistorien være så meget nemmere at sætte sig ind i. Man har måske altid hørt om, at Mendelssohn var et helt særligt kapitel, men her kunne man høre det selv. Den klassiske scene trænger ikke til lange pligtprogrammer, men til sådanne satsninger, hvor man kan få lyd for sagn og ikke så meget mere.

kultur@information.dk

Felix Mendelssohn: 'Pianokvartet H-mol opus 3' og 'Pianosekset D-dur opus 110'. Baiba Skride – violin. Lise Berthaud – viola. Laurent Marfaing – bratsch. Victor Julien-Laferrrière – cello. Matthew McDonald – kontrabas. Lauma Skride – piano. Louisiana den 24. januar